

07/12/2018

Θαύματα του Αγίου Σπυρίδωνα έως και τον 20ο αιώνα

/ [Γνώμες](#)

Ο Ιωάννης Πάλλιος, μονάκριβος γιος του Σπυρίδωνος και της Αικατερίνης Ζ. Βρίκου, Όρθοδόξων Ελλήνων εγκατεστημέ-νων από χρόνια στην πόλη της μεσημβρι-νής Ιταλίας Βαρλέττα, στις αρχές Νοεμβρίου του 1861 και σε ηλικία οκτώ χρόνων, προσεβλή-θη από βαρύτατο τυφοειδή πυρετό και πήγαινε διαρκώς στο χειρότερο επί δεκαεπτά ημέρες παρ'όλα τα μέσα της ιατρικής. Το πρωί της 17ης μέρας το παιδί ήταν πολύ βαριά.

Ή όψη του έδειχνε «ιπποκρατική» σύμφωνα με την ιατρική ορολογία, οι σφυγμοί νηματώδεις και σχεδόν σβησμένοι, τα άκρα ακίνητα και παγωμένα, ή φωνή ανύπαρκτη και ή αναπνοή ρογχώδης. Γενικά ή κατάσταση του παρουσίαζε όλα τα σημάδια του ετοιμοθάνατου.

Γι' αυτό ή μητέρα του, που σ' όλο το διάστημα της αρρώστιας δεν έπαψε να κλαίει και να ικετεύει γονατιστή τον άγιο Σπυρίδωνα, την τρομερή εκείνη στιγμή πολλαπλασίασε τους θρήνους και τις δεήσεις της και ξαφνικά σαν να την παρακινούσε θεία έμπνευση φώναξε: «Θέλω να γίνει αμέσως τηλεγράφημα στους συγγενείς μου στην Κέρκυρα, ν' ανοίξουν τον άγιο και να κάμουν παράκληση για το Γιαννάκη μου.

Ό άγιος βέβαια με τη μεσιτεία του προς το Θεό θα μου τον σώσει και θα μου τον χαρίσει, γιατί τον παρεκάλεσα και τον παρακαλώ μ' όλη την ψυχή και την καρδιά μου». Το τηλεγράφημα έγινε αμέσως και -ω του θαύματος!- κατά τις 11 το πρωί, τότε πού ανοίχθηκε ή λάρνακα του αγίου και έγινε ή παράκληση, ενώ το παιδί βρισκόταν στην ίδια και χειρότερη από το πρωί κατάσταση, ξαφνικά το έπιασε μια σπασμωδική κίνηση όλου του σώματος. Οι έκεϊ παρόντες γιατροί το θεώρησαν αυτό σαν την τελευταία απόπειρα ζωής. Άλλα στην πραγματικότητα ήταν ή αποτίναξη και το διώξιμο της θανατηφόρας αρρώστιας, χάρη στη μεσιτεία του αγίου προς το Θεό. Γιατί μετά άπο λίγο πέρασαν οι σπασμοί και ακολούθησαν άφθονοι ιδρώτες. Ό νέος άνοιξε αμέσως τα μάτια-τού, ανέλαβε και όψη και σφυγμούς και γενικά όλα τα σημεία της ζωής, ώστε όλοι, και οι γιατροί ακόμη, θαύμασαν και φώναξαν: «Πραγματικά έγινε θαύμα. Θαυμαστός ό Θεός εν τόις Αγίοις Αύτοϋ».

Μετά από αυτό άρχισε ή ανάρρωση, που προχωρούσε όμως κάπως αργά. Το παιδί έμενε ακόμη άφωνο και αυτό προξενούσε κάποια λύπη στους γονείς του. Άλλα ολοκληρώθηκε και ή ανάρρωση. Με τις πρεσβείες του αγίου και θαυματουργού Σπυρίδωνος, στις 11 Δεκεμβρίου, την παραμονή της γιορτής του, λύθηκε και ή γλώσσα του νέου και μίλησε. «Έτσι αποκαταστάθηκε εντελώς ή υγεία του, ώστε να δοξάζεται ό Θεός και ό πιστός Του υπηρέτης και θαυματουργός Σπυρίδων. Το

επόμενο θαῦμα διηγήθηκε ό μαθητής της Αστυνομικής Σχολής Κερκύρας Χρήστος Διαμαντούδης του Θεοχάρη, όπως το έζησε ό ίδιος. Το διηγήθηκε στην 1. Μητρόπολη Κερκύρας και ήταν παρόντες ό Χαράλαμπος Κομνηνός του Βασιλείου, Αρχιφύλακας της Αστυνομίας Πόλεων, από τους Καββαδάδες Κερκύρας και ό Χρήστος 1. Τσάτσαρης, μαθητής της Αστυνομικής Σχολής. Το επιβεβαίωσαν δε αυτόπτες μάρτυρες, μαθητές της Σχολής. Υπάρχει επίσης Πρακτικό της άφηγήσεως με τις υπογραφές των αυτόπτων μαρτύρων και του Χρ. Διαμαντούδη, με χρονολογία 14 Φεβρουαρίου 1935- Οι υπογραφές βεβαιώνονται με τη σφραγίδα της Σχολής και την υπογραφή του Διοικητού της Γ. Παπαδημητρίου.

Ημερομηνία 23 Φεβρουαρίου 1935. Το θαῦμα έχει ως εξής:

Στίς 12 Φεβρουαρίου 1935 ό μαθητής της Αστυνομικής Σχολής Κερκύρας Χρήστος Διαμα-ντούδης του Θεοχάρη από την Αρναία της Χαλκιδικής βρισκόταν στο μικρό καφενείο του Σπυρίδωνος Τριβυζά του Μαρίνου, κοντά στη Σχολή. Μαζί του ήταν οι μαθητές της ίδιας Σχολής Παναγιώτης Σκυλακάκης του Μιχαήλ, Σπυρίδων Καλούδης του Αλεξίου και Αριστείδης Γεωργακόπουλος του Γεωργίου. «Όλοι άκουγαν τον καφεπώλη Σπυρίδωνα Τριβυζά να διηγείται θαύματα του αγίου. Ό μαθητής Χρ. Διαμαντούδης έδειξε με όλη του τη στάση απιστία στα θαύματα που άκουγε και άνευλάβεια προς τον άγιο Σπυρίδωνα. Αμέσως όμως ένιωσε τις δυνάμεις του να παραλύουν και μια εσωτερική ταραχή τον έκανε να κινείται σπασμωδικά. Την ίδια στιγμή ακούστηκαν στην πόρτα δυο δυνατά κτυπήματα, σαν νά'ριχνε κανείς πέτρες. Ό Χρήστος Διαμαντούδης ταραγμένος σηκώθηκε και-μπήκε στη Σχολή. Έγινε αμέσως αστυνομική ερευνά για την προέλευση των δύο κτύπων της πόρτας, αλλά δεν ήταν δυνατό να εξακριβωθεί τίποτε. Πέτρες δεν υπήρχαν, άφοῦ δεν είχαν πέσει. Έτσι διαπιστώθηκε ότι τα κτυπήματα δεν προήλθαν από ανθρώπινο χέρι.

Η συζήτηση, πού είχε διακοπεί, συνεχίστηκε μετά την αναχώρηση του Διαμαντούδη.

Άκούστηκαν πολλά υπέρ και κατά της αλήθειας του γεγονότος. Ό Διαμαντούδης στο μεταξύ πάνω στην ταραχή του άρχισε να περιφέρεται στο διάδρομο της Σχολής, ενώ ήταν ώρα μελέτης. Ό αρχιφύλακας Χαραλάμπης Κομνηνός, πού τον συνάντησε, του έκαμε παρατήρηση γιατί αύτη την ώρα περιφερόταν στο διάδρομο. Ό Διαμαντούδης τότε του εξιστόρησε όσα έγιναν. Ό αρ-χιφύλακας μόλις άκουσε τα συμβάντα τον συμ-βούλεψε να μετανοήσει και να ζητήσει συγγνώμη από τον άγιο.

Ό Διαμαντούδης πέρασε άσχημα, με ανησυχία και ταραχή όλη τη νύχτα, γιατί κα-τά διαλείμματα άκουγε τους ίδιους χτύπους και δεν μπόρεσε καθόλου να κλείσει τα μάτια του και να κοιμηθεί. Με ανησυχία πέρασε και το πρωινό της άλλης

μέρας, 13ης Φεβρουαρίου. Άμφιταλαντευόταν ανάμεσα στην πίστη και τηναπιστία, την ευλάβεια και την άνευλάβεια. Ο συμμαθητής και φίλος του Χρήστος Ί. Τσάτσαρης τον συμβούλεψε να πάει στην εκκλησία του αγίου Σπυρίδωνος, ν' ασπαστεί τη λάρνακα του αγίου, ν' ανάψει λαμπάδα και να ζητήσει συγγνώμη, τον συνόδεψε δε και ο Ίδιος. Μόλις όμως μπήκαν στη θύρα του διαμερίσματος, οπού είναι η λάρνακα με το ιερό λείψανο του αγίου, ο Διαμαντούδης αισθάνθηκε κάποια ισχυρή αόρατη δύναμη να τον σπρώχνει προς τα έξω και αναγκάστηκε να ακουμπήσει, φοβισμένος στη θύρα. Ο συμμαθητής του Χρήστος Τσάτσαρης πού τον συνόδευε με ολοφάνερο ευλαβικό φόβο, τον παρακίνησε να προχωρήσει και ν' ασπαστεί τη λάρνακα πού περιέχει το ιερό του αγίου λείψα-νο. Άλλ' αυτό στάθηκε αδύνατο. Τότε ο ιερέυ-ς του ναού Κωνσταντίνος Σκαφιδάς, πού αντιλή-φθηκε τί γινόταν, έκρατησε τον Διαμαντούδη α-πό το χέρι, τον οδήγησε κοντά στην ιερή του α-γίου λάρνακα και έψαλλε παράκληση για να ξα-ναβρεί την υγεία του ο κατατρομαγμένος ασθε-νής μαθητής.

Κατά την ώρα της δεήσεως ο μα-θητής Χρ. Διαμαντούδης αισθανόταν να βγαίνει από τη λάρνακα του ιερού λειψάνου μια αόρα-τη δύναμη, σαν ηλεκτρικό ρεύμα, πού περιέτρεχε το σώμα του και τον ζέσταινε. Συγχρόνως, ό-πως έπειτα διηγήθηκε ο ίδιος, άκουγε κρότο α-πό το εσωτερικό της λάρνακος. Κατά το διά-στημα της επόμενης νύχτας ο Διαμαντούδης ή-ταν κάπως ήσυχος. Τις πρωινές περίπου ώρες αποκοιμήθηκε και είδε στον ύπνο του τον άγιο Σπυρίδωνα ασπρομάλλη να τον κοιτάζει με ιλα-ρότητα. Το άλλο πρωί με ειλικρινή μετάνοια και ευλάβεια πήγε και πάλι στο ναό και προσκύνη-σε τα πόδια του αγίου ζητώντας συγχώρηση. Η υγεία του αποκαταστάθηκε εντελώς, χωρίς τη μεσολάβηση γιατρών, και συνέχισε να

βροντας το Θεό και ευγνωμονώ-ντας τον άγιο για τη τηρία του.-

Γιά το εκπληκτικό θαύμα που ακολουθεί έ-γραψε ή

εφημερίδα «Κέρκυρα» στις 14 Σεπτεμβρίου 1937, χωρίς να αναφέρει ήμερομηνία κατά την οποία έγινε το θαῦμα. Το καλοκαίρι του 1937 είχε πάει από την Τεργέστη στο Μάριεμπαντ της Αυστρίας, όπου και παρα-θέριζε, ή οικογένεια Άφεντούλη, πρώην πολιτευτού της Θεσσαλίας. «Εμενε δε σ' ένα από τα με-γάλα ξενοδοχεία της πόλης, περιφραγμένο με κάγκελα. Μια μέρα (τέλος Ιουλίου ἴσως, ή τον Αύγουστο), ό μικρός γιος τους, δεκαετής περί-που, ζήτησε άδεια από τη μητέρα του να πάει σ'ένα κοντινό ζαχαροπλαστείο μ'ένα συνομήλι-κο του. Μόλις βγήκε τρέχοντας από την καγκελόπορτα, βρέθηκε μπροστά σ'ένα αυτοκίνητο που έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Το αυτοκίνητο τον ανέτρεψε, πέρασε από πάνω του και χάθηκε. Ό μικρός έμεινε αναίσθητος στο δρόμο. «Ε-νας διαβάτης τον βρήκε και τον μετέφερε στο πλησιέστερο νοσοκομείο. Σύμφωνα με τη διά-γνωση των γιατρών είχε πάθει κάταγμα του με-τωπιαίου όστοῦ με έκχυση εγκεφαλικής ουσίας. Φώναξαν αμέσως τους γονείς και τους ανακοί-νωσαν ότι το κάταγμα ήταν πάρα πολύ σοβαρό και ή κατάσταση του παιδιού απελπιστική. Οι γονείς κάλεσαν αμέσως τους πιο διακεκριμέ-νους κρανιολόγους του Βερολίνου, της Βιέννης και των Παρισίων, και ήρθαν αυθημερόν αερο-πορικώς. Ή διάγνωση τους όμως ήταν ή ίδια, δ-τι ή κατάσταση του παιδιού ήταν απελπιστική. Βρισκόταν τότε εκεί και ή μητέρα της γυναί-κας του Άφεντούλη Μαρία, σύζυγος του Κερκυ-ραίου Σπυρίδωνος Μάρμορα. Μόλις ακούσε ότι ή επιστήμη δεν μπορεί να θεραπεύσει το μικρό εγγονό της, λυπήθηκε υπερβολικά. Ξαφνικά θυ-μήθηκε τον άγιο Σπυρίδωνα και μάλιστα έλεγε πώς τη διαβεβαίωνε ότι θα θεραπευτεί το παιδί. Αμέσως μ'αυτό το συναίσθημα τηλεγράφησε στην πεθερά της στην Κέρκυρα ν'άνοιχτεί ή λά-ρνακα του αγίου και να ψάλει δέηση. Έτσι κι έ-γινε. Το ίδιο απόγευμα και κατά την ώρα της παρακλήσεως -θαῦμα παράδοξο!- ό μικρός Άφεντούλης, αν και ήταν σε αφασία και ετοιμο-θάνατος, άνοιξε τα μάτια του, είδε τη μητέρα του, της ψιθύρισε λίγες λέξεις και της άπλωσε τα χέρια του. Οι γιατροί πού τον παρακολου-θούσαν έμειναν κατάπληκτοι. Δεν πίστευαν στα μάτια τους. Γιατί είχαν αναγνωρίσει την αδυνα-μία της επιστήμης να επέμβει και ότι μόνο με θαῦμα θα ήταν δυνατή ή θεραπεία του παιδιού. Πραγματικά. Ή κατάσταση του από κείνη τηστιγμή διαρκώς ή της επιστήμης θεραπεύτηκε, χάρη στη Σπυρίδωνος.

Αύγουστου 1946, κατά το τέλος της λιτανείας του ιερού λειψάνου του αγίου.

Το μεταφέρουμε όπως δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Άγιοι Ιάσων και Σωσίπατρος».

«Ἡ αληθινή και γνήσια πίστις εἶναι προσόν και γνώρισμα καρδίας, ἡ οποία ἀπαραιτήτως σέβεται και εὐλαβεῖται τον Θεόν, υπακούουσα δε εις τον Νόμον Του αγωνίζεται εναντίον των πειρασμών και των δοκιμασιών δια να μη διαφθαρῇ και διαστραφῇ, δια να διατήρησῃ την ἠ-θικήν της ἐλευθερίαν ἀπό την δουλείαν της αμαρτίας και να συμμορφώνεται με το θεῖον θέλημα. Τοιαύτη πίστις αληθινή και γνήσια, θερμή και σταθερά, ἦτο ἐδραιωμένη και εις την καρδίαν της Αικατερίνης συζύγου Βασιλείου Υφαντή ἐξ Ἰωαννίνων, οδός Καβάσιλα 16. Και ἡ πίστις αὐτή δια της χάριτος του αγίου Σπυρίδωνος ἐκ της παντοδυναμίας του Θεοῦ ἐθαυματούργησε προχθές την 11ην Αὐγούστου, κατά την Λιτανείαν του ιερού λειψάνου του αγίου, και ἀπέδωσε εις την γυναῖκα αὐτήν την ὁμιλίαν και την κίνησιν εις το παράλυτο πόδι της, τὰς οποίας εἶχε χάσει προ πολλῶν ἐτῶν και τὰς οποίας οἱ ἰατροί, εις τους οποίους κατέφυγε, δεν ἠμπόρεσαν ἐπὶ τόσα ἐτῆ να της ἀποδώσουν. Ἀς ἀφήσωμεν ὅμως να ὁμιλήσῃ ἡ ἰδία ἡ θεραπευθεῖσα Αικατερίνη Υφαντή την 11ην Αὐγούστου, ὅτε ἐγίνε το θαῦμα. «Πρό οκτῶ ἐτῶν, -διηγείται ἡ ἰδία ἡ γυναῖκα πού ἐθεραπεύθη, ἐπιβεβαιοῦν δε ὁ ἄνδρας της και ἄλλοι γνωστοί της ἀπό τα Ἰωάννινα- ἐπάθα συμφόρησιν, ἀπό την οποίαν ἐχάσα την ὁμιλίαν μου και μου παρέλυσε το δεξι χέρι, ἐπειτα δε ἀπό τέσσαρα χρόνια ἐπάθα πάλιν και ἄλλην συμφόρησιν ἀπό την οποίαν μου παρέλυσεν και το δεξί πόδι. Ἐπὶ οκτῶ χρόνια δεν ἠμπορούσα να ομιλήσω. Με πολύν κόπον και μεγάλην ἀγωνίαν κατόρθωνα μερικὲς φορές να προφέρω καμμίαν λέξιν, πού μόλις ἠκούετο, και ἐπειτα ἀπό πολλήν ὥραν πάλιν με μεγάλην στενοχώριαν κατώρθωνα να προφέρω καμμίαν ἄλλην, ἡ ο-ποία ὅμως δεν εἶχε καμμίαν σειράν με την πρώτην λέξιν, και δι' αὐτό δεν ἠμπορούσε κανεὶς να καταλάβῃ τίποτε. Συνεννοοῦμην μόνον με νεύ-ματα.

Μετά την δευτέραν δε συμφόρησιν ἔμενα συνεχῶς παράλυτος εις το κρεβάτι, ἀκόμη και δια τὰς σωματικές μου ἀνάγκας, ἡ με μετέφε-ραν με την κουβέρταν. Ἐπήγα εις τους ἰατρούς, οἱ ὅποιοι ὅμως με ἀπήλπισαν ὅτι δεν θεραπεύο-μαι. Και τότε πλέον βασανισμένη και ἀπελπι-σμένη ἀπό τους ἰατρούς ἐγύρισα εις τον Θεόν και εις αὐτόν ἐστήριξα τὰς ἐλπίδας μου. Τον δο-ξάζω δε και τον προσκυνῶ πού μ' ἐλυπήθηκε.

Μίαν ἡμέραν ἀναστέναξα δυνατά, σαν να ἐφώναξα, και με πολλήν στενοχώρια ἐπρόφερα τὰς λέξεις 'ἅγιος Σπυρίδων' ἔμεινα δε πάλιν ἀμίλη-τη ὅπως και πρῶτα. Ὁ ἄνδρας μου πού ἦτο κο-ντά και με ἀκούσε, ἐκατάλαβε ὅτι του ἐζητούσα να με φέρῃ να προσκυνήσω το λείψανο του αγί-ου καί, χωρίς να διστάσῃ καθόλου, πρόθυμα μου ὑπεσχέθη να ικανοποιήσῃ την ἐπιθυμίαν μου. Πράγματι δε την 10ην Αὐγούστου, παραμονήν της Λιτανείας, με ἔβαλαν με τον υἱόν μου εις μίαν

κουβέρταν και με μετέφεραν είς το αὐτοκίνητον με το ὅποιον κατεβήκαμε εἰς Ἥγουμενίτσαν, ἐκεῖ δε πάλιν με την κουβέρταν με μετέφεραν εἰς την βενζίναν, και το ἴδιο πάλιν ἐδῶ εἰς την Κέρκυραν ἀπὸ κάτω ἀπὸ το λιμάνι μέχρι ἐδῶ εἰς την ἐκκλησίαν, πού με ἔφεραν χθες το ἀπόγευμα. Ἀπὸ χθες το ἀπόγευμα μέχρι σήμερα το πρωὶ ἔμεινα ξαπλωμένη κάτω εἰς τις πλάκες της Ἐκκλησίας, και ἀπ' αὐτὴν την θέσιν παρηκολούθησα τον ἑσπερινὸν χθες το βράδυ και την Λειτουργίαν σήμερα το πρωὶ. Εἰς το Κοινωνικὸν μάλιστα τους ἔκαμα νόημα και με ἐπῆραν βαστακτὰ και ἔκοινώνησα. Την Λιτανείαν την παρηκολούθησα εἰς την ἀρχὴν ὅπως ἐβγαίνει ἀπὸ την ἐκκλησίαν ἀπ' ἐδῶ ἔξω πού εἶναι τα κάγκελα, ὅπου με ἐπῆραν ὁ ἄνδρας μου με τον υἱόν μου. Ἀπὸ την στιγμὴν δε πού ἀντίκρυσα τον ἅγιον ἐκλαία ἀπὸ συγκίνησιν και ἐπροσπαθοῦσα να ομιλήσω και να τον παρακαλέσω να με λυπηθῇ, ἀλλὰ παρ' ὅλην την προσπάθειαν δεν το κατωρ-θωνα. Ὅταν ἐπλησίαζε να τελείωσῃ ἡ Λιτανεία και οἱ μουσικὲς ἤκούοντο που ἐγύριζαν, ἔκαμα νόημα του ἀνδρός μου να με βάλῃ ἐμπρὸς εἰς τα σκαλιὰ του Πρεσβυτερίου ἀπ' ὅπου θα ἐπερνοῦσε ὁ ἅγιος. Ἐκεῖνος ποτὲ δεν μου ἀρνήθηκε τίποτε, καί, μόλις ἐκατάλαβε ἀπὸ τα νοήματα τί του ἔζητούσα, ὑπήκουσε ἀμέσως και με μετέφερε ἐκεῖ πού του ἐδείξα. Οἱ αστυφύλακες μόλις με εἶδαν ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τα σκαλιὰ του Πρεσβυτερίου, ἄρχισαν να με φωνάζουν και υποχρέωναν τὸν ἄνδρα μου να με σήκωσῃ. Βλέποντες ὁμως την ἐπιμονή μου και τα δάκρυα πού ἔτρεχαν ἀπὸ τα μάτια μου συνεκινήθησαν και με ἄφησαν. Ἡ συγκίνησιν μου πλέον πού θα με ἀξίωνε ὁ Θεὸς να πέρασῃ ὁ ἅγιος ἀπ' ἐπάνω μου ἦταν μεγάλη. Αἰσθανόμουν μέσα μου ὅτι θα ἀνεκουφιζόμην. Ἀλήθεια! Μεγάλῃ ἡ Χάρις του! Δοξασμένο το ὄνομα του! Σὲ λίγο ἐτελείωσεν ἡ Λιτανεία. Ἐμβήκαν οἱ παπάδες εἰς την ἐκκλησίαν και συνέχεια ἐμβήκε και το λείψανο του ἁγίου, το ὅποιον ἐπέρασε ἀπὸ ἐπάνω μου. Ἀμέσως δε μόλις ἐπέρασε το λείψανο ἔτρεξε ὁ ἄνδρας μου και βοηθούμενος ἀπὸ μίαν γυναῖκα με ἐσήκωσαν δια να μη με πατήσῃ ὁ κόσμος και μ' ἐπῆραν εἰς το στασίδι. «Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα τέταρτο ὁμως περίπου, ἀφοῦ πλέον εἶχον τελειώσῃ ὅλα και εἶχον φύγει ἀρκετοὶ ἀπὸ την ἐκκλησίαν, αἰσθάνθηκα ὅτι ἐλύθηκε ἡ γλώσσα μου και ὅτι ἐγίνε το πόδι μου καλά. Ἐδοκίμασα ἀμέσως να ομιλήσω και χωρὶς να στενοχωρηθῶ καθόλου τα κατάφερα ἀμέσως. Ἐδοκίμασα και το πόδι μου και παραδόξως το ἐκίνησα. Ἀμέσως χαρούμενη ἐπροσπάθησα να πατήσω και να σηκωθῶ, στηριζομένη δε εἰς το στασίδι ἐσηκώθηκα ὀρθή και στηρίχθηκα εἰς το πόδι που εἶχα ἀκίνητο και παράλυτο τέσσαρα χρόνια. Ὁ ἅγιος με ἐγίανε. Τον προσκυνῶ και τον δοξάζω'. Πράγματι ὁ ἅγιος Σπυρίδων, τον ὅποιον ἐπροσκύνησε με εὐλάβειαν και με κατάνυξιν ψυχικὴν και συντριβὴν ἐδοξολόγησε, την ἑθεράπευσε. Ἡ ἐπίμονος και σταθερά πίστις της ἑθαυματούργησε. Ὁ Θεὸς πού δέχεται πάντοτε την δέησίν μας, ὅταν τον παρακαλοῦμεν με πίστιν, δια πρεσβειῶν του ἁγίου Σπυρίδωνος ἐδέχθη και την δέησίν της ταπεινῆς δούλης του και της ἀπέδωσε την ὁμιλίαν πού εἶχε χάσει προ οκτῶ ἐτῶν, και της ἑθεράπευσε ἀκόμη και το πόδι πού εἶχε ἀκίνητον και

παράλυτον έπι τέσσερα έτη.Το θαύμα είχε συντελεσθη πλέον και είναι ήδη γεγονός. Έβεβαιώθησαν περί αυτού πολλοί άνθρωποι από όλες τάς τάξεις και τα επαγγέλματα, απλοϊκοί και αγράμματοι, και συγχρόνως πολλοί εγγράμματοι και επιστήμονες και με μεγάλα αξιώματα, άνδρες, γυναίκες και παιδιά. «Όλοι σχεδόν οι προσκυνηται πού είχαν έλθει άπο τα περίχωρα, από τα χωριά, από την Ήπειρον και από άλλα μέρη, έκτος από τους κατοίκους της πόλεως, πληροφορούμενοι το γεγονός ήρχοντο καθ' όλην την ήμέραν εις τον ναόν του αγίου και περικυκλουντες την θεραπευθείσαν γυναίκα υπέβαλλον αυτήν και τον άνδρα της καθώς και άλλους γνωστούς της εις λεπτομερή άνάκρισιν. Κατάπληκτοι δε ήκουον την ιδίαν την γυναίκα να διηγείται την προηγουμένην θλίψιν της, θαυμάζοντες δε δια την θεραπείαν της έδόξαζον τον Θεόν και τον άγιον, αποδίδοντες εις την Θείαν παντοδυναμίαν το θαύμα».

